

Thinget til at standse dette Lovforslag; derfor har jeg senere mødt mange Behreidelser, idet man har mindet mig om, at jeg ikke kjendte denne Lovs lange Fortid, og jeg vil tilstaa, jeg kjendte den heller ikke, indtil jeg engang ifjor saa den fremsat i en jydsk Avis paa Grund af, hvad den eret kongevalgt Landsthingsmand (Fischer) havde fremført om den i Anledning af en anden Lønnings sag i Landsthinget. Jeg kan ikke negte, at jeg blev overrasket ved at se det dengang af den erede Landsthingsmand Fremførte, og Behreidelsen, for, at Loven ikke var bleven afgjort ifjor, saldt saameget desto haardere paa mig, som jeg var bleven gjort opmærksom paa, at de Mænd, som ere ansatte ved Universitetet med høie Lønninger, ere interesserede i, at Loven ikke kommer ud, medens de Ansatte, der have de smaa Lønninger, nu i 10 Aar have ventet paa en Lønningsforbedring, der imidlertid stadig er sunket ned i Bølgerne, ikke ved Kollisioner mellem Folkethinget og Landsthinget eller ved Kollisioner om den med Ministeriet, men udelukkende hert Folkethinget. Dette har bevirket, at jeg har set Lovens hele Historie nærmere efter, og jeg kan ikke sige Andet, end at jeg er bleven overrasket derved. Og da der er saamange nye Medlemmer ligesom jeg her i Thinget, saa haaber jeg, at man vil høre mig med Opmærksomhed, naar jeg ganske løstlig nævner de mange Gange, den har været til Behandling, ikke for den lovgivende Magt i det Hele, men næsten udelukkende i Folkethinget. Loven af 12te Januar 1858, indeholder i sin Slutningsparagraf Bestemmelse om, at i Finantsaaret 1863—64 skal den underkastes en Revision. I Genhold dertil blev den derefter i den 15de Samling i 1863 forelagt Folkethinget, og naaede da længere, end den derefter nogeninde er naet i de øvrige følgende Aar, nemlig baade gennem Folkethinget, og til et Udvalg i Landsthinget; men færdig blev den ikke. Dernæst blev den forelagt igjen i den 16de Samling 1864, men naaede dengang kun til 1ste Behandling, Udvalg, og 2den Behandling, men ikke til 3die Behandling i Folkethinget; den blev altsaa heller ikke færdig dengang. Dernæst blev den forelagt i den 17de Samling 1865,

men naaede dengang kun til 1ste Behandling; der blev nedsat et Udvalg, men man naaede ikke engang til 2den Behandling i Folkethinget. Det 9de kongevalgte Medlem i Landsthinget (Fischer) bemærkede meget træffende her, at de Herrer ville se, at det bestandig gaar tilbage, med den. Saa kom den 18de Samling; den første ordentlige Samling var jo meget kort, og derefter blev der foretaget nye Valg. I denne 18de fornyede Rigsdagsamling blev Loven forelagt i den Skikkelse, at dens Revision skulde udsættes i 2 Aar, og efter de 3 sidste Aars forgjæves Revision vedtog man da at udsætte den i 2 Aar ved Loven af 1ste Marts 1867. I den 19de Samling kom som Følge heraf Loven ikke til Behandling, formedelst den vedtagne Udsættelse. I den 20de Samling 1868—69 forelagdes denne Lov da atter paany til denne tidligere 3 Gange ikke naaede og for 2 Aar opgivne Revision, for at den dog endelig paa denne 6te Rigsdag i Rækken kunde gaa til den Revision, som den hidtil ikke havde faaet. Der blev i Folkethinget nedsat et Udvalg, men Sagen naaede atter ikke engang til 2den Behandling. Saa komme vi til den 21de Session 1869—70. Der forelagdes Loven for den 7de Rigsdag, for at opnaa den, saa ofte begyndte Revision; man nedsatte et Udvalg, hvad der mødte en vis Modstand, haade fra det erede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen), og det 5te, fjøbenhavnske Medlem (Wille), der i denne Sag viste sig saa forunderligt enige og med saa stor Styrke udtalte sig for endelig ikke at slyde denne Lov ud til fremtidig Behandling. Men det skete, som bekjendt, alligevel; der blev nedsat et Udvalg, og det afgav Betænkning, og de beskjendte Forslag til Resolution; men færdig blev Sagen ikke. Den naaede ikke til 2den fortsat Behandling i Folkethinget. Nu komme vi til 22de Session jaar. Det er den 8de Rigsdag i Rækken, der bekræftiger sig med den paa den 15de Rigsdag begyndte Revision. De Udtalelser, hvormed det erede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds ifjor støttede, at man ikke maatte udsætte Vedtagelsen af denne Lov, synes mig iaar at maatte have en fordohlet Betydning. Han gjorde stærkt gjældende, at